

Codruț Baci

Câștigătorul Concursului de Debut
al Editurii Polirom – 2025

Împărăția cerului și a eclerului

povestiri

POLIROM
2025

Cuprins

<i>Hoquet</i>	7
Rose Bowl	13
Pac-Man	43
Unsprezece	72
Împărăția cerului și a eclerului	105
Zeno	118
Tracia Terminus	126
Gianluca Vialli	154
Aur roz	163
Oli	177

Nu mai respira. Am atins-o încet și am întrebat-o ce face. Nu mi-a răspuns, așa că m-am băgat sub pătură lângă ea și am adormit ținând-o în brațe și sperând că moartea nu e pentru toți la fel, că sunt morți definitive și morți din care te întorci totuși ca să-ți iei la revedere sau măcar să le faci nepoților o ultimă tavă cu ecleruri.

Popa își ridică privirea spre cer și își trage un pic nasul. E răcit. Are o barbă scurtă și argintie, pe care și-o scarpină din când în când cu degetul mic. Îl aud spunând că Hristos este într-un mijlocul nostru, că e un bun prieten al celor ce suferă și un sprijin al celor ce plâng. Taică-miu într-adevăr plânge, la fel și surorile lui. Frate-miu clipește des și mă întreabă dacă cred că Mamaie s-a dus în rai. Îmi dau ochii peste cap, mă enervează, îl reped și-i spun că habar n-am, „de unde dracu’ să știu eu, Dane, unde a plecat Mamaie?”. Frate-miu plânge și el.

În jurul sicriului s-au adunat mulți oameni, dar eu nu îi cunosc pe toți. E îmbrăcată în rochia ei cu delfini pe care a primit-o cadou de la noi. Îi plăceau delfinii, maimuțele, păsările călătoare și în general orice animal de care nu era nevoită să aibă grijă. Și-a dorit să moară vara, ca să poarte rochia asta, iar Dumnezeu a ascultat-o. Nu e chiar vară, e mijlocul lui septembrie, e cald și bine, dar coroanele de brad fac să miroasă totul a Crăciun, așa că mă gândesc ce bine ar fi fost să mai reziste câteva luni, ca să mergem la țară să împodobim lămâiul mare din hol. Curtea bisericii e plină. Nașa se apropie de mine, abia o recunosc, nu am mai văzut-o de mult timp.

Își așază palma pe umărul meu și simt mirosul de țigări, foarte multe țigări:

— Aici te-am botezat și pe tine.

Uneori, puneam caseta cu Michael Jackson, apăsam pe *play* și din boxele casetofonului se auzea „Thriller” sau „Billie Jean”. Dădeam volumul suficient de tare ca să ajungă la bucătărie, acolo unde Mamaie gătea. Mamaie mereu gătea. Așteptam câteva secunde și apoi o auzeam: „Iar cu diavolul ăla?! Doarme cu cocoșelul în gură și voi mi-l puneți toată ziua, bună ziua”. Apoi scotea un sunet ca de bebeluș care suge suzeta, iar noi ne prăbușeam pe parchet de râs, ca două capre miotonice.

Mamaie făcea cele mai bune ecleruri, le mâncam ca disperatii. Făcea zeci, sute odată chiar, la ocazii speciale, în tăvile ei negre și urâte, spălate de mii de ori sub jetul de apă. Nu-i plăcea să dea de pomană din ele, dar nici să rămână nemâncate peste noapte, așa că la finalul zilei, în vreme ce noi abia ne mai puteam mișca de pe canapea, își punea capotul înflorat și mergea din ușă-n ușă ca să împartă ultimele bucăți. Mereu făcea prea multe, dar mai bine să rămână decât să nu ajungă la copii. Interacțiunea cu vecinii nu se număra printre activitățile ei preferate. O făcea fără chef și avea grijă ca oamenii s-o știe. Mamaie ciocănea la ușă, dar nu aștepta mai mult de trei secunde în fața ei. Dacă nu deschidea nimeni, trecea la următoarea și tot așa, până când se despărțea de ultimele ecleruri. Erau cu adevărat extraordinare, așa că toată lumea îi tolera ciudățeniile, de dragul aceluia gust în care vara și dulcele și necazul

fuzionau ca să dea crema cremelor și aluatul aluaturilor.

Când intram, după câteva zile de pauză, în casa ei, ne zicea doar atât: „Ați ajuns!“. Noi ziceam „Da“ și apoi ne făceam de lucru în liniște, ca să ne reacomodăm parcă cu noul mediu, ca niște fluturi purtați de vânt. Frate-miu răsfoia ziare vechi și făcea observații care-l priveau doar pe el. Eu luam cele patru enciclopedii groase, le puneam pe covorul din sufragerie și căutam paginile despre rădaște. Litera „R“, deci volumul 4. Stăteam cu orele și citeam despre insectele astea minunate, care în '79 deveniseră specie protejată, doar că habitatele lor dispăreau unul câte unul deja. Mamaie venea din când în când în habitatul nostru ca să ne aducă socată și ecleruri, câte un mic reproș, câte o bârfă, foarte rar câte un pupic care ne lăsa fericiți și uluiți cu săptămânile. Nu ținea cont de vârsta noastră când lua la țintă pe cineva. De obicei, o lua pe mama, dar îi plăcea să varieze.

— Maică-ta îți dă din mierea aia de la tactu-mare sau o ține doar pentru ea?

Nu-mi plăcea mierea.

— Da, mănânc, e foarte bună.

— Îți place?

— Da, și în ceai e foarte bună.

— În ceai e cea mai bună. Să mănânci. Să ceri, că maică-ta...

Alteori, pe tata.

— Mai bea?

— Rar.

— Aha...

Când s-a îmbolnăvit la rinichi, Mamaie a locuit la noi aproape un an de zile. Se părea că acolo va rămâne până la finalul vieții, dar s-a făcut bine. Noi aveam un apartament mic, dar încăpeam toți. Pe băncuța din fața blocului, doamna Sara, vecina de deasupra noastră, vorbea des cu ea, în special în serile calde de vară. Avea părul mov și nasul atât de mare, că mă fascina. Mama îmi zicea că nu e frumos să mă holbez, că doamna Sara se simte prost. Atunci, Mamaie răspundea încet, dar suficient de tare să aud și eu: „Dacă te-a lăsat Țl de Sus cu ditai bârnăul, te simți oricum prost, nu contează că se uită ăștia mici la el, las’ să se uite, de ce să nu se uite?“. Doamna Sara fusese bogată în tinerețe. Comuniștii îi luaseră tot, iar după ’90, când ar fi trebuit să-și recapete averea, copiii i-au rămas handicapați, după un accident de mașină. A renunțat la orice proces și s-a retras într-un apartament nemobilat, deasupra noastră, unde îi îngrijea pe pilot automat. Se înțelegeau bine doamnele, până într-o zi, când doamna Sara i-a pus o întrebare fix așa cum le punea Mamaie de obicei:

— Deci matale ai două fete, dar stai la noră-ta?

De-atunci, Mamaie a schimbat băncuța, stătea pe aia roz, de la scara alăturată, care nu era la fel de comodă și avea neajunsul de a fi cam mare, deci oricine se putea așeza lângă ea. Dar în seara cu pricina, la întrebarea doamnei Sara, țin minte că a rămas dreaptă, nu s-a panicat și nici nu s-a bâlbâit. A răspuns că da, așa este, dar o face pentru noi, are grijă de băiatul ei, că, dacă n-are ea, cin’ să aibă, are grijă de toată familia de fapt, că ăia micii mănâncă și ei sănătos, săracii, acuma.

...primește-o în brațele Tale cele de iubire și de milostivire și iartă-i ei toate greșelile văzute și nevăzute și fă-o pe roaba Ta...

— Cum o chema?

— Niculina.

...Niculina, vrednică de Împărăția Ta cerească și dă-i ei să se odihnească întru Împărăția Ta cu toți sfinții cei buni, căci Tu ești viața și moartea și învierea cea de pe urma urmelor. Amin.

Un „Amin“ anemic, care ar fi făcut-o pe Mamaie să pufnească a lehamite. Când Mamaie spunea AMIN la finalul unei rugăciuni, știai că interacțiunea cu Cel de Sus era gata pe ziua aia. Știam că, și dacă s-ar fi ivit A Doua Venire, să nu contăm pe ea până nu termină borșul ăla de fasole.

Popa isprăvește slujba și își trage mucii puternic. Îi înghite, iar oamenii continuă să plângă. Ultimul rămas-bun. Vreo cincizeci de inși se perindă prin dreptul sicriului cumpărat de la Nea Silică. „Ne-a făcut o reducere de cinci la sută“, am auzit-o pe mătușă-mea mârâind cu o seară înainte. „Cinci la sută pentru soră-sa care l-a șters la cur pân’ la cinci ani, futu-l în gură de adventist.“ Nea Silică, cu lacrimi curgându-i din ochiul bun, cel care nu era de sticlă, mă îmbrățișează puternic, cautând sprijin în singurul trup din care nu cad bocete. Are același miros de pere și praf ca atunci când eram mici-mici, când mătura de zor curtea la Berca, iar câinele Golan îl lătra de dimineața și până seara.

— Dumnezeu s-o ierte, piciule.

— Dumnezeu s-o ierte, Nea Silică.

— A avut o viață grea.

— Da, îi răspund ieșind din îmbrățișarea lipicioasă.

Mamaie s-a împărțit toată viața între țară și oraș. Între casă și apartament. La Berca făcea cu schimbul cu surorile ei, ca să aibă grijă de curte și de fratele lor cel mai mic, Tătuțu' Voicu. Se născuse încet la minte și la pas. Și tot încet a și murit, până când surorile au ajuns să-și scoată ochii una alteia. După ce și-a dat ultima suflare, în magazia plină de pere și țuică, ani de zile ele nu și-au vorbit. Se adunaseră prea multe. Dar tot o misiune comună le-a readus laolaltă. Femeile din familia noastră mereu au ținut la supărare, erau ofticate de cursă lungă, dar au trecut peste toate când a venit vorba să se apere una pe alta. Când celălalt frate, Nea Silică, le-a înștiințat că le dă în judecată, cele patru surori s-au întâlnit a doua zi la o cafea și au dat uitării toate ciondănelile și răutățile cu care se răniseră ani de zile. Toate preferau cafeaua slabă, cu doar un pic de miere, ca să poată bea multe. Soții lor dormiseră toată viața cu carafa de vin rece și slab la capul patului, uneori treceau săptămâni fără să pună gura pe apă. Așa erau Mamaie și surorile ei, dar cu cafeaua. Nea Silică își cumpărase un Wartburg roșu pe care-l parcase în curtea casei de la Berca – acolo avea și el dreptul la o parte din moșie. Dar nu avea carnet, se zvonea că tot pica testul psihologic. „El n-are carnet, dar vrea să plece să vadă lumea. Ce lume să vezi, Sile, când tu n-ajungi pân' la Vulcani fără să dai de-un stâlp?” Așa-l umilea Mamaie de față cu toată familia, când mai venea să-și spele mașina. Era singura care avea